

TURPITUDE

MARKO RISTIĆ

Gúnyt űzők dús és zsúfolt álmodozásából az arany kivésett korról
Édes álmatag babonáiból a beárnyékolt és ragyogó peremekről
A gondtalanság bús szegélyén keze még utoljára rezzen
Tűrése csonka mnemotechnikai látomás zsákmánya lesz és semmivé
[válík

A zengő dal nyomai elütnek a feszélytelen rezdülés hátralékaitól
Imbolyog a hitvány gyékény és fehér gombáknak áldozza évülő porát
Míntha a nap örvénylő becstelenséget űzne mely köré tücskök gyűlnek
Öntudatlan forgácsa korábbi ős létezésnek füstölgő mozdony
[szemében

A szív utolsó előtti esti papucsában és a hamu valamennyi
[diplomáciai hamutartóból
Valótlan vitorlák feszülése a megingott plazmán át és a szenvedély
[zsákcúcaiban

A gubancolódo nemi ösztön lágy szegleteiben és a karsztos part
[szikláin

A háborgó tenger a kísérteties tenger egyként gonosz kifacsart
[fölszántott és lekaszált
Az óriás tejút látomása beszédes fényében a logikátlanságnak és az
[iszonyatnak és iszonyatnak

Gúnyt űzők a képzelgés békaszemeibe vetett pusztá tájtétkő
[bizalmából

Minden édes szavú jóslatából ízetlen tava partjáról ahol fekete
[hattyú nyeríti

Végső papírdalát e hosszú nyakú papagáj tekintet nélkül a napra
[mely

A leomlás szédítő pikkelyében rothad és zuhan botladozik a pimasz
[jöldlialnok

Rajnyi varangyos költöző madár a kövér archeopteryxszel verseng a
[röfögésben

A prediluviális kapitalizmus rengő alapja recseg és ropog a
[kutyaszorítóban

A történelem örült gumitobogánjai a lecsupasztított keblekre rontanak
Századok dodollái a krapinai ősember barlangja körül, kanyargó

[ösvényeken támolyognak
a főúri várak körül a turbinák körül a Parthenon körül és

[Belgrádban a Riunione-palota körül
Ébrednek a mocsaras történelem előtti erdők melyekben a varrógép

[feltalálója kuksol
Nyújtóznak tapadós és kibogozhatatlan liánjaikkal és halkan

[felnyögnek verejtékükben fürödve
Mely alácsöpög húsos és felrepedt óriási leveleiken s ezek telve

Tréfás ötletekkel Bernard Shaw Sarah Bernhard és Uruguay
[Köztársaság

Elnöke, számlájára akinek nem tudom a nevét

Turpitude a neve s imaginárius kristály alumínium és lakk
[felhőkarcolóban lakik

Amely karcsún szökik fel büzlő báránybőrök és pallos alatti
[bárányfejek közül

Trstenikben álmodja mennyei ezüst álmát makulátlan égi habokból
Trstenikben szövö selymét ópiumos ábrándokból és kék fantazmákból

Itt virrasztja rajongásait és hallgatag delíriumai csöndjét míg kondul
[a harang és szólít

Gúnyt üzők belőle és alattomban kerülgetem köldökét és alattomban
[belélegzem illatát

Paták csattogják élesen a kövezeten a nyalka fekete lovak diadalmas
[áriáját

És fakadnak az autók tömlői akár a szőlőszemek melyekből a szüret
[édessége és mámora fröccsen

Ni a magány hala, tétován s ostoba módra verdesi félüveg akváriuma
[falát

Melyben Turpitude guzsalyán a szálat harapja és körmét
[bonbonillatú lakkal vonja be

Olcso bonbonéval, trstenikiével, ahol mindenkinek jogában áll
[álmodni

Gúnyt űzők Turpitude-ből de csak annyira hogy föl ne faljanak a
 [malacok és a molyok
 Boldogságának látomását pedig magam is a szerelem leendő városa
 [kitárt kapuján látom
 És megremegek miként maga is ha a gyönyörre gondol melyet mint
 [hangya hordoz a tulajdon testében
 Hogy néger falvak imbolyogjanak át ujjongva a bebalzsamozott
 [könyvtárakon
 Akár a sáskaraj a bánáti búzaföldeken vagy mintha ólomfelhő csapna
 [a templomra
 Hol rémulten és alattomban papok zsugorgatják zsákmányuk evilági
 [s túlvilági szemek elől
 Hogy örvendezhessenek a farkasok melyeknek már ma a pokol
 [legjobb fogászai élesítik fogsorukat
 Esztelen lakomára ahol sodródni fog a pénz valamennyi őrházának
 [betonja és acélja
 A fölbolydult rémálom fortyogni fog a látától s a földgolyó a
 [tangense iránt csusszan
 Ám ebben Turpitude ráel a bosszúállás s a vigasztalás magasztos
 [szerepére

1933. 5. 6.

Egy kutya beszéde.

Akár a földbe elásott csontot, megőrizzük az új előjeleket. Ősz van. Zsendül a szőlő. A váltókezelő kutyájaként, egyedül a láncon. a szőlőt őrizem. A szőlőskert mellett nap mint nap, pirkadatkor elrobog a gyorsvonat. Ugat, vonít. Vonít éles kanyarodással.

Egy kutya delíriuma.

Eltorzult szőlőtőke méreget

Egy tőke amely kétségtelenül

Kétségtelenül

Az a kéz, mely föltartóztatta a vonatot

Az a kísérteties fekete kutya

Amely a gyöngyház csontot rágja és szárnyával verdes

Ezt kék por lepi

Egy eltorzult mozdulatlan tőke-kutya

Régi meghonosodott előjel mely ugat és vonít hangtalan
Egy fekete kivehetetlen vasúti jelzés
Porzó szárnyas hiábavaló „Jóra fog fordulni”
Állunk együtt örködünk együtt rothadunk együtt
Én nem ugatok

A paranoia mitológiája. Szignalizálás.

— Halló? Te vagy az a kéz? Te vagy az a fekete szuka? Te vagy az? Kérdezz meg, kérlek, kérdezd meg tőlem, mit jelentsen ez. Azt mondom, hiába vagy okosabb a filoxéránál, az emlékezésnél, az emberemlékezetnél. Így ment mindig az ebnek kutyául, kutya élete ebül. Eb ül. A láncon. Fogvicsorgatva, a láncon. Nyálát csorgatva. Megint a láncon.

Hol vagyunk mi? Ez valami zsvajv közepette történik, zavaros, füllesztő zúrzavarban; a padlót sárga, illatos tetemekkel rakták ki, s ezek beszélnek. Egy kutya hullája, pucér, teljesen sima, fénylő, bo-rostyánsárga. A falak sűrű szőlővenyige, melyet megrágott a filoxéra, ablak, ajtó nélküliek. A mennyezeten szövevényesen összefonódó ru-haujjak. Csomóik szürke posztóból, helyel-közzel egy-egy kéz. Egy sárgálló gyűrű, zafírkövel; a kőben csatatér képe látszik: a háttérben lövészárkok, föltúrt föld, szétdúlt szőlőskertek, srapnelek füstje, szö-gesdrót; elől, a jobb sarokban, egy kutya vizelel földbe döfött szuro-nyú puskára. A vizeletsugár vékony, ragyogó, sárga, kékellő visszfé-nyekkel, a vizelet végigömlik a szurony hosszán, és megnedvesíti a földet, egy sötétebb folttal rajzolja, jelöli ki a föld száját. A száj iszik. (Nagysága a folyadék mennyiségétől függ.) És mindez a gyű-rűben. A sárga, levágott kézen, mely kilátszik a zubbony ujjából.

— Te volnál az a kéz? A váltóór keze, amely jelzésként tartja em-beri sorsok fűrtjét. Hiába voltál okosabb a katasztrófánál, a vára-kozásnál, a boldogtalan szerelemnél. A háború túljárt az eszeden, a háború megsárgított. Kutya élet, a kutya végzet fölülkerekedett raj-ta. A lövészárkokban. Hasmánt. Ismét csak a láncon.

A várakozás és egy sors. A türelem és a boldogtalan szerelem. Boldogtalan szerelem a kutyaugatásban, hatalmas, vicsorgó, foghíjas pofa. Szerelem nélkül. Fogatlan. A vasúti katasztrófát megelőzően. A kutyát egy kosárban rejtegették, hogy ne kelljen fizetni érte. Nem mert ugatni.

A düledt szemű csorba fogú szörnyű módra boldogtalanul
 szerelmes váltóőr a szakadék legszélén állt
 ahol a viadukt fokozatosan meghajlítja alattomos hátgerincét
 lapít, akár a kutya vonít akár a kutyakölyök
 Fele útján hiábavaló életének
 válaszüton találta magát
 a katasztrófa és a katatónia között
 Mozdulatlanul állt némán
 tehetetlenül akár a kutya a láncon
 az EBgyedüllét láncon
 A vadász elragadta kedvesét
 kedvesét aki hangyabolyban fürdött
 szelíd volt ábrándozó
 Csupán a szokatlanul figyelmes szemlélő
 vehette észre
 hogy

a lány jobb fülkagylójának cimpáján alig látható, anyajegy rajzolódik
 ki amely sajtóságon egy szuronyával lefelé fordított puskát ábrázol
 a puskatus merőlegesen fölfelé mered.

A guzsaly őrzi a titkot
 akár a vadászkutya a vadat
 az állkapocs őrzi a titkát
 tömör ordas szimptomádnak

Nézd

Ugyanilyen anyajegy van rajtam is aki a szőlőt őrizem
 meg a farkaskutyán is ahogy a vakot vezet a vasút mentén
 s azon is mely kosarában szűköl gEBedve
 és a szőlőtökén is mely kutyához hasonló s terád hasonlít
 ha te vagy az a kéz
 ha te vagy az a fekete szuka a végzet szövőszéke mellett

Hasonlít? Kire hasonlítasz, aki nem vagy? Mire hasonlíthatsz, ami
 nem magad vagy? Illetve te! Te vagy az, a nőstény, ki lihegsz, ki
 kúszol, Turpitude, árnyék, az őszi korai égbolthoz, pitymaltomhoz.
 Kölyökkutyaszuka. Halló? Te vagy a készüléknél? Ne kérdezd tő-
 lem, mit jelentsen ez. HÁBORÚ VAN. Az ebek ebe vért vedel a

telefonból. Föl fog ugatni. Ne hagyj, hogy megkössenek, fegyvernél fegyverebbe vessenek. Szukák szukája, hab önti el a pofaszíját. Szégyen, gyalázat. Az emberiség a vér kirakataiban tapogatózik. Kérdezd meg, kérlek, kérdezd meg tőle, mit jelent ez. Amennyiben vak, kutya vezesse. A templomokra jelzőlámpát agatott, de ez nem veszi clejét a szerencsétlenségnek. Te, vénség, te sem vagy okosabb a vasúti katasztrófánál, barom, a boldogtalan szerelemnél, guvadtt szemű, a bemattolásnál, a háborúnál, borúra égi háború. Nem ugat, meddő, ravasz, kuvasz. Árnyéklény, ebszuka, járdán caplató, tatár ló, póri, hadi kurva, uszkár vérben úszva, Turpitudva, az a kéz vagy-e, mely leállította a vonatot? Az a szuka, amely föl tartóztatja a háborút? Láttad-e VIZSLAtni azt a kanyart, kurvitást, a sín párzás farkát, szoknyakörv, gyönyörű, rühes kar, láttad-e vajon? Megfontolt, éber, kéjesen kicsapongó, mindenre kapható, békét békétlen viharzó, lihegsz pulzusod örült mániájában, dammárként csillámlasz, szívverésseddel reszketsz, ereiddel alászállsz az esztelenül széjjeltépett életek hangya, kutya sötétségébe. Te vagy az, az a kéz a kEBel felé fonódó, az a lágy szűklés a derék körül, az a folyondár, kúszva a szürke, fémes világosság felé, mely fölöttünk, véres, megsebzett kutyák fölött kezd derengeni. Az égbolt sebesült galambfióka, és sebeit nedves nyelvvel nyaldosod. És hazudsz, folyondár, hazugsághoz hasonlatos és ugatáshoz szoktatott apró, iszonytató, hegyes, éles fogáddal maráshoz és hazudáshoz szokott, akár a kísértet, miként a lelkiismeret, habár tested az igazság acélsínje, amelyen esztelen, bosszúszomjas ebfajzat véred szinte száguld tova, lüktet rajta végig a bosszúálló sors szégyentelen vonata. Elrágod láncainkat, szétrágod sáncainkat, földülőd szántóinkat. Mondd meg, vajon azok a kutyák vagyunk-e, melyek farkasokká lesznek, hogy ne legyenek ebek, melyek farkasok lesznek, hogy emberré válhassanak? Jogodban áll-e elrejtteni előlem a válasz megvont barázdáit, kifordítottan a háború szívós ekevasától, s ahol még túrod, s ahol még lefetyeled a testvéri vért. Amikor kérdezem.

*

Te nő vagy. Tested:
 Földbe elásott gyöngyházcsont
 az ősz szőlőként megért előjele
 egy kutya beszéde
 eltorzult szőlőtőke amely kétségtelenül

egy kutya delíriuma
 a végzet guzsalya
 paranoia összeszorított állkapcsa
 egy kutya álma
 jelzés a szakadék szélén
 láncra kötött kutya csaholása és harapása
 ember csaholása és harapása

Kevés dolog maradna ami nem a tested. Tested azonban mégsem.
 Eltorzult szőlőtöke amelyhez nem fér kétség
 a tiszta ész kritikája
 állkapocs mely titkát őrzi
ahogy vadászkutya a vadat
 boldogtalan szerelem
 sárga vizeletsugár
 boldogtalan zafirkó
 várakozás sárga sugara

tested azonban mégsem tested azonban mégsem tested elhever a földnek szája van melynek nagysága a sóvárgó száj fényességének méréségének érettségének mennyiségétől függ sóvárogva tested után száj amely száj lesz száj amely még nem szomjas száj amely szomjú-hozza testedet nedveidet hogy száj lehessen amely sóvárgó száj lesz sóvárogva száj létét hogy száj szülje szoptassa kiszáradva itassa te-remtse meg.

Szoptasd meg a földet, és nyirkos ajka megszólal.

Föld-csatatér nyirkosan a vértől megszólal.

A haláltól.

A vak menstruációtól.

A látóvá lett szüléstől.

Megszólal a kutya a láncon.

A kutya a sáncon, a kutya a lövészárokon.

A szántóföld föltúrta fölugat, ekevasnak való, tápot adó föld, föltúrva a szívós halál acélcsojpeitől, az éhség és a hazugság srappeljeitől, a földben, ahol túrnak, megbújnak a háború vakondjai, vak vakondjai a rabszolga legénységnek, a gyalázat és a bűz és a halál vak kutyakölykei. A dicsőség és a mocok lárvái. A hamis ezüst vakondokjai. A csipkézett, törékeny, édes haláléi.

Szántóföld. Bevetetlen. Telítődött, jóllakott, megrágyázott, zsíros,

nyálazó, emberevő, televényes, termékeny, meddő. Dús, öve kibontva
IEBeg. Apró, vöröslő hímzés, az erőszakos halál véres verete susog
a búzában, a lisztben, a kenyérben. A vér hímzése. Azok idegeinek
és szöveteinek szétmargangolt hímzése, akik vére születtek, bérre,
éhre, csatárláncban, kutyalánkra.

Föld ezernyi lánca
föld ezernyi holdja
föld ezernyi napja
ég ezernyi lánca

Szurony a föld szájába döfve
puskatus mered az égre

Kutya a láncon, kutya a földön, kutya reggel és este, kutya a
hadszíntéren, üszökké égett településen, a műtőasztalokon, kutya
igavonásra, farkaskutya marakodásra, ember inspekcióna, viviszek-
cióna, kutya elrejtve a kosárba a vonaton, melyre vár a katasztrófa.
Megdöglök abban a kosárban, némán a kosár fenekén, levegő híján,
a szakadék mélyén, fulladozva. Egy szót se. Kutya. Mindigre kutya.
Behúzott farokkal. Kutya élet, ebül veszejt el a halál, túljárva az
eszén. A kosárban. Fekve. Megint a láncon.

Levegőt, egy kutya beszédének!

Ezerholdnyi levegőt
semmiért
Húszmillió lánca életet
ingyen

„A magánzárkában
kőkosarakban
láncon tartlak
levegőtlen
hogy ne vakkants ha az enyém vagy
hogy ne szólhass ha kutya vagy
hogy ne fizessek sem érted sem neked
ha én vagyok
gazdád

Sötétben őrizlek
 bekötött szemmel és bekötött szájjal
 mert reggeled az én estém lenne
 Éjszakád nappalom arany kenyere
 fényűző süteménye
 Néma estéd az én kövér fehér reggelem
 ezerholdnyi földem
 Földem szomjazza veritéked éhezi húsodat
 de sötét nedves száját
 ezernyi lánc zárja
 nehogy szólalhasson
 szólna a te veritékoddal
 a véreddel
 Mert csak amíg hallgat a föld addig ENYÉM”

*

A száj nagysága a vér mennyiségétől függ. Az öntudatétól is.
 Pénz és nem egy sors.

A katasztrófa és a katatónia közt a kapitalgónia végső

[strófáját játsszák

Megvannak a saját szállásaik, a saját szólásaik, a saját fúriáik és a saját kúriáik, a saját tulajdonaik, a magáncsöndjeik, a magángyártmányaik, a magánszifilozófiáik. Vannak tulajdon oratóriumaik és tulajdon krematóriumaik, csípős mustárjaik és erős krémjeik, saját páncélszekrényeik csengő és guruló aranyagiasságuk és részvénytlenységük tárolására. Megvannak a saját szaratóriumaik és audientóriumaik és kakofóniáik a kocsiszínfóniáikhoz, és kartellefonjaik a börzenkedéseikhez. Vannak adórajstromaik az ügyfeleiknek és megafonjaik a hitlereiknek. Cselszövéseik a baklövéseiknek, táviródrótjaik a grófjaiknak, rejtjelek e seggfejeknek. Bankjaikban bankreditálják bandita törvetéseik és kamatyolásaik, szem-érmeik és szám-adataik, tipp-toprongyaik. Megvannak a saját malaszságaik és a tulajdon colttáraik. Vannak szoborlövészeik és alkalmi verserezeteik, delátoraik és camembert-jeik, dividendáik, Golf-streamjeik és penisracketjeik. Megvannak a tulajdon kiöntőik és beöntőik, nemtőik, saját ritmusaik, rigmusaik és rímjeik, rétjeik és tétjeik, tulajdonnyelveik és tulajdon nevetlenségeik. Vannak bolDOGjaik és bulldogtalanjaik, Akheronjaik, tulajdon kazánházaik és balfácánvadászaik, családfaágaik és

rőzsessedők, hazardjátékszínjeik kacagtató drahmáknak és free shoperáknak, számukra van emléklap az akadémiai váltóknak, és léteznek mediterrán Nizzák a petefészükből kiröppenő madaraknak. Megvannak a maguk uniformitásai és perverzitásai, univerzitásai, egyetemes agykínzatásai, kutyagumijai és eben gubái, slalomjai és szalonjai, heroinjai és heroinái, pártolói és bárdolói, hadapródjai és siserehadai, Sängereiai és kuplerájai. Megvannak a Gestaposómalmaik és a bendőrségük, a drecktektívjeik és a négylevelű lóheresérvük. Van kegszserük és látszerük, vegyszerük és fegyverük, diagrammjuk, kilowattjuk és aranyerük. Megvan a saját premier-jük és dublőrjük, vannak sokszorosítottan Mondva Lisáik, remekművű tortáik és mazochista csizmás hordáik. Vannak Lloydjaik és Fordjaik, melléjük lordjaik és fjordjaik. Vannak malmaik és kitervelt álmaik, butánjaik és hatékony klánjaik. Vannak vényeik és ültetvényeik, fustélyaik és kastélyaik, ahol esélyeik szerint adják az estélyeik. Vannak hálaimáik, s amikor hálát rEBegnek, csak hEBegnek, mint zoltárt szűkölő szelindek, és vannak nehézágyú papjaik, saját tolóEBlakaik, eb ura farkóik, páncélos lovagjaik, vitézkötéseik, téziseik, protéziseik, hipotéziseik és kerepelő gépfegyverek. Vannak zárjaik és láncaik, piramisaik és primabalerináik, táncpőik és kamatlábaik, kamatedrálisaik, Szuezi-csatornáik, annaleseik, rítusaik és szórendfőnökeik. Megvannak a saját drogmáik és a saját kételyeik, a szkepsziseik, a szépsziseik, a sEBeik, az ebeik, a lelkük és az énjük. És írboltjuk van és sírmagjuk, Szent Mihály lovuk és szolgáladuk, befektetések és temetőcsőd-szeik. A VANjuk és a BÍRjuk. Nekik van. Van a mi nincsünk. Aminek híján vagyunk, s amit nélkülözünk.

De van a kutya lényünk, a tulajdon ordas, emberi túlélésünk. És az ő ügyük természeténél fogva a mi ügyünk lesz.

*

Ez a nyüzsgés kipadlózva fölsebzett szántófölddel
és holtakkal

kutya- vakond- hangyahullákkal emberi tetemekkel
beboltozva a munka elvett kezeivel
a kérgek kemény zefírjével
beszéd e megzabolázott ege
az üres ujjak csomóival
a föld láncával

szögesdróttal
 e szürke hétköznapi égbolt
 meg fog szólalni
 ugatásba fog törni
 a vérben mely nem alvad
 megszólal a szenvedéllyel
 az öntudattal
 A hatalmas hangszóróból buzogni fog
 a bosszúálló örömteljes megalvatlan termékeny
 vér

Ugatva. A veszettség habjával. Az ugatás kivehető vérével.
 [Harapással.]

Minden kutya. Véreb.
 Kétségbeesés farkaskutyája
 a várakozás és a végzet farkaskutyája
 türése és türelmetlenségé
 a boldogtalan szerelem és a bosszú
 farkaskutyája
 a tömör ordas tünet farkaskutyája
 a delírium farkaskutyája
 tépi nyakörvét harapdálja láncát
 átharapja megszólal
 farkassá lesz

Elrejtettem, megőriztem az előjeleket, akár a földbe elásott csontot. A guzsaly pedig megszólalt, az állkapocs bilincse szétnyílt. Beteljesedtek az előjelek, fölragyogott a smaragd, megért a szőlő. Ki társultak a falak, és a szárnyas farkasok felröpültek az őszi virradat elé.

Szuka, szenvedély és igazság büszke szukája, magát az életet elletted, többé nem kutyaéletet, hanem ordas életet, emberi életet. Nem, nem hiába voltál okosabb a katasztrófánál, a várakozásnál, a háborúnál, az emberemlékezetnél. A kutya halál nem járt túl az eszeden. A kéz vagy, mely a háborúnak kitépte véráztatta torkát, a szuka vagy, amely leszaggatta pofánkról a szájkosarat. Az emlő vagy, mely megittatta hússal és csontokkal gyarapodott szántóföldünket, és a föld megszólalt. Dühvel és bosszúval. A vágy tajtékjával. Igazsággal és értelemmel. Öntudattal. Többé nem mint emberevő. Többé nem láncra verve, gránicokkal összeszabdalva, soha többé lövedékek.

től szántva. Többé nem a háború országa, többé nem kutyaország,
nem a csipkézett vakondhalál földje, a boldogtalan halhatatlanságé.
Parasztok földje, emberi föld, halandó és boldog lényeké.

*

Minden ő. Turpitude.

Kutya és nőstényfarkas és nő

és minden kutya delíriuma

a farkaskutya pusztá ordas tünete

a farkaskutya bosszúja és boldog szerelme

tűrés és türelmetlenség

farkaskutya bevárt sorsa

A hisztéria és az akarat fiatal szukája a történelem telefonján

a telefonból ugatás és vér buzog

meg álom

ő a bosszúállás keze a gyűlölet keze

a kéz mely eltöri a viadukt hátgerincét

a gerinc is a viadukt is

a jelzés az üvöltő pályatest mellett

maga is kurvítás kanyar a szakadék előtt

hazugság ebszólóindája

igazság acélsínje

emlője vigasznak szerelemnek

Minden Turpitude.

Megtért a sötétbe és a sokaság fényébe

a búzakalászkokba

a búzaszemekbe a lisztbe

a kenyérbe és az álmokba

lány aki az emberség hangyabolyában mosdott

a pirkadatban

a kora ősz tiszta égi boltozatában

megszabadultan az ebgyedülléttől

maga is felszabadít

Maga a szilárd egyensúly és az örült kilengés

az egyed és a világ mérlegén

*

Ferde trsteniki villanypóznák méregdrága bűdös bocskorok és tőkehús
 [pecsenyéje
 Várakozott kristálypalotája ablakai alatt a kutyára és a izngra
 A megvesztett kutyára amely üvölt és nem gömbölyödik oda
 [gyógyíthatatlan betegségéhez és a csizmaszárhoz

Berzenkedő kúszások botladoznak a kőkorszak közönyös
 [kegyetlenségeiben
 Arcán víz és fehér kenyér árnyéka táncol a leendő könnyűség
 [mosolyán át
 Bal keze pulzusán reszket a lepecsételt nyíl és költők üres sisakján
 [suhan átal
 Az éjszaka csillogó fekete könnyekkel cseppen eleven hitetlensége gépi
 [szembogarában
 Odakinn az éjszaka mind sötétebbre váló köve elejét vette hogy a
 [levegő a megalvadtt vér
 Vaksötétjére feketedjen és pusztíttatja vele éjjeli rovarok raját
 [a rozsdálló kezek kulcsaival
 Szívében szabályos kalapács ver leverve a vasat a rabok lábáról és
 [csengve
 Lényének nyugati oldala az eszméletlenségig tökéletesen illik a világ
 [keleti feléhez
 A vér is habot vet és éhség — jóllakás gyűlölet — szerelem igazság —
 [bosszú dobajára váltakozik
 Tenyerén pedig minden viharnek ellenáll egy lepke ibolyaszínű és
 [aranyos szárnya
 És nincsen értelem amely összeadhatná és kivonhatná rajongásai
 [felszabadult rajzását
 És álmait

Az első köves napon ez a szenvedély és az álmoknak mindez a
 [kísérteties színháza sötétségben marad
 És mintha csakugyan nem lenne okuk és joguk létezni mindaddig
 [amíg a fasizmus dohos
 Kaszárnyái első osztályú szállodái és bástyái még alig rengenek arany
 [fundamentumaikon
 A második véres napon tenyere még forró a szerelemtől a bosszúálló
 [homlokán nyugszik és gyújtani kész
 S a tenyér e lángja mindenki számára a sóvárgás és az egység
 [mélységes mámorító szülőföldje

